

TECTONICA ÎN ROMÂNIA

Deși ca țară nu facem parte din Cercul de Foc al Pacificului, care include, de-o parte și de alta a acestui Ocean, Japonia, Coasta de Vest a Americii, Chile pe mai departe, până în Țara de Foc a românului nostru Julius Popper, zonele în care au loc cutremure devastatoare, noi avem tectonica proprie, disipată pe o multitudine de obiective.

Bunăoară, instituțiile de supraveghere în domeniu, ori de informații precum și derivatele lor politice, că trebuie obligatoriu finanțate de la buget, conviețuiesc într-o iluzorie stabilitate în zona cutremurelor inventate de ei, că deocamdată „Cel Mare” nu a deranjat pe nimeni.

Când și când telurica zonă a Vrancei (și nu numai) ne aduce la o realitate concretă, că avem în inima țării noastre o problemă care vine din adâncuri, asupra căreia nu putem acționa nicicând decisiv, ci doar de a atenua posibilele nenorociri. Pentru că ne aflăm în țara Daciei Eterne în care, pe lângă lăudata Grădină a Maicii Domnului, a tuturor formelor de relief posibile de pe planetă, a vestigiilor istorice care se întind spre 7-8.000 de ani î. e. n. și chiar spre 35.000 de ani, mai avem și ceva în plus, cutremurele, evident cele autentice, nu cele inventate din zona socio-politicului, în care ne cuplăm nolens-volens cu insignifiantele noastre încrâncenări.

Parcurg prin Bucureștiul meu drag, pe jos ori cu mașina, mai toate zonele centrale, rezolvând problemele mele diurne și văd cum edificii cu „buline” sunt abandonate de edili ori de legiuitori. Ei au alte probleme presante, legile justiției, tramvaie suspendate, fostul primar, „doctorașul” cu ceva arginți ascunși sub cotețul câinelui dorea chiar șosele suspendate, mai înainte chiar mutarea aeroportului Băneasa undeva spre Giurgiu și multe, foarte multe himere, care ar lua sute de pagini doar pentru a le enumera.

Apoi, însemnele cu „buline” au fost scoase de proprietari deoarece imobilele în cauză nu mai aveau niciun fel de valoare pe piață. Autoritățile post-decembriste nu au catadicsit să le reabiliteze astfel că, în prezent, cei peste 8.000 de bucureșteni care le populează la o adicăteala vor deveni morți la propriu și evident că pentru acest carnagiu nu va răspunde nimeni.

Cutremurul din 4 martie 1977 a resetat o multitudine de elemente naționale sub oblăduirea (sub cizma) Partidului Unic, și anume: reevaluarea dinamicii economice datorită cheltuielilor legate de refacerea infrastructurilor distruse (dezastruos - s-a demolat nu s-a reconstruit), reevaluarea tacticii politice, la fel de dezastruos, reevaluarea relațiilor internaționale, virarea către formula Nord Coreeană, decuplarea graduală față de direcțiile convenite cu marii conducători mondiali de putere etc.

Și, în fine, lipsa unei viziuni legate de creșterea economică, ci dimpotrivă, după anii `80 de raționalizare a consumurilor populației.

Efectele cutremurului, folosind din plin armata, gărzile patriotice, scoaterea muncitorilor din

producție, au fost eliminate în câteva luni. Asta a fost atunci, acum au loc aproape zilnic cutremure, mai profunde ori mai mici, nu neapărat în dinamica terestră, ci în zona socio-politică.

Oricare cetățean își poate pune întrebarea cum un partid majoritar, susținut masiv de electoratul lui fidel, să-și dărâme două guverne într-un an? Este o acțiune după modelul medical de operație de anus contra naturii; un tratament chirurgical, legând o serie de elemente morfologice intestinale spre a salva organismul uman. Ca să mă exprim într-un mod cinic, în acest fel, nu ne plecau peste fruntariile țării aproape jumătate din viețuitorii activi, cum se întâmplă acum. Așa au putut domnitorii noștri să țină intacte granițele țării, ba mai mult, când lăcomia sultanilor amenința statele române, să se opună cu arme, în celebrele războaie ale lui Ștefan cel Mare și Sfânt, Brâncoveanu cu al său sfârșit tragic alături de copiii săi și lista este lungă și, din păcate, însângerată.

Trăim în prezent într-o lume, este vorba de cea internă, nu cu mult diferită ca mentalitate față de alte secvențe ale istoriei noastre. Vestul ne acuză de „dumping social”, o măgărie fără seamăn. „Cumpără” pe nimic creierele românești, crescute de noi, din acest amărât de buget ca apoi șacalii resurselor umane, acaparatori care împânzesc țara noastră în lung și în lat, să preia mii, zeci de mii de profesioniști, deja formați, chiar liceeni, studiind la limită eminențe din școlile primare ori gimnaziilor. Își asigură gratis forța de muncă, de fapt o fură fără a oferi în schimb mai nimic. Pe timpul Imperiului Otoman, pe lângă cele trei care cu aur (acum nu îl mai producem, că nu vrea Isărescu), e drept, pentru o scurtă perioadă, mai cereau fete (pentru serai - așa avem turci blonzi cu ochi albaștri) și băieți (pentru spahii, sau și, și). Pentru acele vremuri era o limită rezonabilă spre a ne păstra o oarecare independență.

În prezent avem zilnice zgâlțâieli, atât pe scena politică și pe mai departe pe cea economico-socială, fiind luate în răspăr mai toate instituțiile statului, acolo unde nu sunt prezenți reprezentanți ai coaliției de la **putere**.

A debutat acest cutremur politic prin încrâncenarea primilor doi prim-miniștri de a avea o oarecare **independență** față de cel care se erija în conducătorul din umbră. Tectonica a funcționat din plin, ei, ca și conducători ai guvernului, nu și-au putut impune membrii pe care i-au dorit și au trebuit să plece.

A acționat fenomenul de subducție, placa tectonică mai puternică a încălecat-o pe cea mai slabă, iar cea din urmă a intrat sub manta, nu cea terestră, cea din gruparea politică din care provenea.

În această situație, gestionarea problemelor reale ale țării au trecut în derizoriu, în favoarea disputelor sterile dintre grupulețele aceluiași Partid Unic care ne conduce. Nu cunosc metehnele sociale de prin alte țări, dar prin prezentarea persuasivă pe mai toate canalele media a unor situații abominabile cum ar fi: omorul intrafamiliar, cu un sadism ieșit din comun, pornografie infantilă, pedofilie cu nemiluita (autori preponderenți străini - francezi, italieni etc) cu copii cu vârste chiar de un an, stimulată de mamele lor tembele, copii creați cu nemiluita în acuplaje decipite care trăiesc în șoproane, agresiuni sexuale public făcute nu de retardați psihic, ci de către profesori, polițiști, trecând în plan secund agresiunile de toate felurile asupra animalelor, iată un tablou sumbru al existenței noastre cotidiene. Toate acestea se înscriu într-o alienare umană generalizată; cutremurător, dar adevărat, nu a inventat aceste lucruri vreo minte bolnavă ca a marchizului Sade.

Manuscrisul „Les cent vingt journées de Sodome”, scris de Sade în închisoarea Bastilia în 1785 ce conținea un catalog de perversiuni sexuale de o violență incredibilă pălește pe lângă ce se întâmplă acum la noi; martor fiind canalele media care debordează spre publicul agreat, mii de imagini de-a dreptul horror.

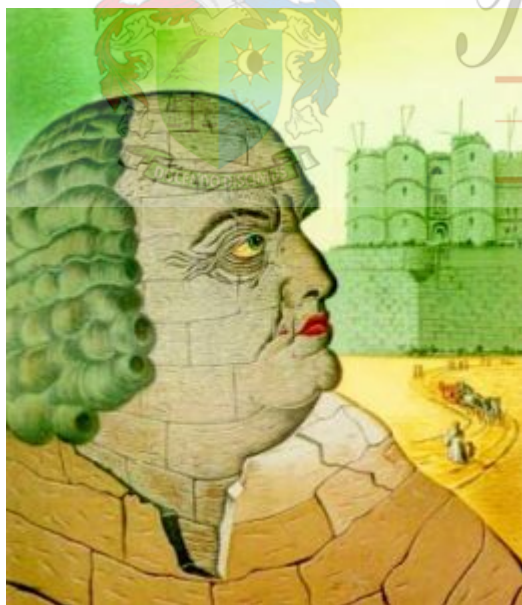
În răstimpul civilizației noastre post-decembriste am avut peste 400 de miniștri; printr-un calcul aritmetic au fost cam paisprezece ciocârlani pe an. Poate fi apreciată ca o caracterizare sui generis asupra instabilității generalizate în care se găsește țara noastră. Declarația fostului ministru Tudose: „Azi m-am dat jos din Trabant”. Colosal, dar amarnică concluzie că, de fapt, Guvernul, pe care cel demisionat nu l-a dus la nivelul nici măcar a unei Dacii din 1980, acum, în anul de grație 2018, vine să ne lămurească în ce băltoacă (termen eufemistic) suntem după 28 de ani de la Lovitura de Stat.

Istoria politică a lumii moderne se vede clar că trebuie rescrisă, chiar dacă au fost decelate toate sau aproape toate hibe democrației, ei bine, ca un partid majoritar să-și execute proprii exponenți, fără

motive evidente, este de fapt unic în istoria planetară. Din marea încrâncenare din Cex al PSD (de fapt, vorbe suburbane aruncate), îmi zboară deasupra capului câteva din versurile lui Topârceanu (Rapsodii de toamnă).

„Un lăstun, în frac, apare
Sus pe-un vârf de trestie
Ca să ție o cuvântare
În această chestie
Dar broscii din răstoacă
Îl insultă-n pauze
Și din papură-l provoacă
Cu prelungi aplauze”.

Cam așa presupun că s-au întâmplat lucrurile în organul de conducere al Partidului Unic. Să zicem că lăstunul ar putea fi Mihai Tudose, iar unul din broscii poate fi deputatul „mitralieră” încă nepriponit. Pe lângă zilnicele cutremure ale Vrancei, de 2-5 grade, acum avem un cutremur politic major. În acest an complicat, numai de această schimbare bruscă de putere nu aveam nevoie. Plecarea instantanee a celui de mai sus a lăsat în ofsaid țara noastră, stabilind un precedent mondial unic. Vizita premierului Japoniei (o țară poziționată ca a treia forță mondială) a fost sabotată de copiii politiciii românești, de fapt, cei din urmă au sabotat România. Premierul nipon a „vizitat” Muzeul Satului, cei peste treizeci de reprezentanți ai firmelor cele mai puternice din lume n-au avut de-a face decât cu niște nimeni economici români. Cutremurător, o asemenea șansă nu se va ivi nici peste zece ani, ca să nu mai spun mai mult. Iar un interlocutor român de același rang în Japonia, poate niciodată, pentru că nu avem ce oferi.

Marchizul de Sade, pictură Man Ray

„Plimb” imaginile derulate pe principalele posturi TV și aceiași mercenari de presă răstălmăcesc în fel și chip acțiunile ultimelor trei guvernări PSD-iste ce au avut loc în ultimul an. Niciunul nu explică de ce coaliția aflată la putere aruncă fumigene care nu au nicio legătură cu viața noastră reală. Guvernările au început cu justiția, și nu cu economia. Prima a produs și produce doar circ iar a doua, fără o vizibilitate imediată, poate aduce prosperitate, care deocamdată nici măcar nu se întrevede. Anticii, verii noștri din Peninsula, spre a abate atenția plebeilor, au adoptat maxima „Panem ei circenses” („Pâine și jocuri de circ”). Conducătorii acelor vremuri oferind maselor pomeni minuscule, de care adesea cei din urmă nu aveau nevoie, spre a distra atenția de la revendicările reale. Ce s-a schimbat în două mii de ani?

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ
Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”
Independența prin cultură

În Vrancea și nu numai, pe teritoriul țării noastre au loc mici ori medii cutremure, îndeobște fără repercusiuni - pierderea de vieți omenești ori materiale. Până la Marele Cutremur, acum avem un cutremur instituțional, destructurarea ori clivarea instituțiilor statului român și când anume, în anul Marii Uniri.

„Trompeți” din Ungaria plusează cu decuparea Transilvaniei și eventuala alipire la țara lor, spun ei că este doar o chestiune de timp. Peisajul socio-politic general actual este într-o continuă degradingoladă. Campania anti-corupție nu conține partea de prevenție, datorită legislației actuale oricine poate fi arestat. Conflictul politic actual a ajuns la un nivel de agresivitate și violență nemaîntâlnit în țara noastră decât poate în perioada legionară sau în zona de ocupare a țării după Război de către comuniștii școliți la Moscova.

Tabăra celor care au câștigat alegerile au pus în practică doctrina „Pentru că putem”. Și acest îndemn a radicalizat nu atât clasa politică, ci mai degrabă masele de demonstranți cu sau fără lideri. Comisia Iordache, dacă ar modifica legea ANI, ar scăpa peste 700 de conducători la nivel național prin acest act normativ, fără a curăța societatea românească de cei care au erodat statul de drept. Pe mai departe, cutremur pe piețele financiare; indicele Dow Jones, referință a Bursei Americane, s-a prăbușit. Acum s-a creat instantaneu un tsunami pe toate celelalte burse, deși multe dintre ele, datorită fusului orar, încă nu s-au deschis. Pentru noi, cu o piață bursieră minusculă, pe moment nu ne poate afecta. Dar multinaționalele care sunt prezente și la noi probabil vor propaga această instabilitate, unde au și ele acțiuni pe burse, scăderea cotațiilor însemnând cel puțin teoretic (deocamdată) pierderi uriașe.

Valurile din legislația românească se propagă de aproape un an și jumătate de la preluarea actualei puteri, începând cu Ordonanța 13 (cea cu ghinion, când au ieșit în stradă la nivel național peste 600.000 de protestatari), continuând cu asaltul pe Justiție, eliminarea Președintelui din cele câteva atribuții de comandă, dezvăluirile unor inculpați penali și multe altele. Nimic despre economie.

Prețul alimentelor este asemănător cu cel din Elveția. Inflația a crescut spre 5%. România împrumută 8,6 mil Euro/ oră, majoritatea banilor se îndreaptă spre pensii și salarii speciale, puterea de cumpărare s-a prăbușit, INS a fost trecut în subordinea Guvernului pentru ca să emane valori ale prosperității asemănătoare celor de pe vremea ceaușistă, iată câteva repere de moment.

Pretindem că acum avem o economie solidă; față de multele derapaje, oare unde se mai află această iminentă incapacitate de plată a României? O perspectivă halucinantă! Ce am creat după 30 de ani, după demolarea comunismului?

Guvernele anilor `48, sfârșit de secol XIX și început de secol XX și pe mai departe, perioada interbelică, au clădit temelia statului național român consolidat. Elitele acelor timpuri au creat unirea tuturor românilor cu imensele sacrificii personale ori colective ale ostașilor români căzuți pe câmpurile de luptă.

În scurta perioadă proletcultistă a trebuit să suportăm, ca un fel de amprentă ideologică, de fapt ca un blestem, teoria celor două culturi emanată de Lenin, scoase din subsolul ideologiei bolșevice de către Nikolai Bukharin, A. Jdanov și, de ce nu, Vladimir Maiakovski ori Bogdanov. Alegațiile din aceste străfunduri istorice par acum să reînvie, pentru că ideologi asemănători acelei perioade sunt strategii politici (șoptitori în ureche) ai aproape tuturor conducătorilor noștri postdecembriști.

Trebuie să oferim ceva acestui popor, să refacem economia noastră, agricultura, meșteșugurile, tradițiile etc, acum fiind doar o expatriere de mari proporții a creierelor românești.

Și dacă Mărmureanu are dreptate, iar Marele, Gigantul, neimaginabilul cutremur se va produce, într-o secundă a existenței planetare, oare cum ne vom comporta ca popor? Nu se știe, multe s-au schimbat în mentalitatea cotidiană.

Să dea Domnul să nu se întâmple!

FLORIAN LAURENȚIU STOIKA

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură